

Rozhovor E.X. s Adamem Berčíkem

Generace identity a ekonomika

Vyznává GI vlastní ekonomický model?

Nemluvil bych asi přímo o ekonomickém modelu, **Generace Identity** není politická strana a nemá tedy něco ve smyslu ekonomického programu nebo striktně zastávaného ekonomického směru. Nicméně vzhledem k tomu, že identitářství je ze své podstaty lokalistické, inklinujeme k určitým ekonomickým postojům. Pochopitelně je nám tak bližší ekonomika založená na místním hospodářství. V podstatě si myslím, že jde o zdravý rozum: je naprosto nelogické platit přemrštěné částky například za potraviny dovezené tisíce kilometrů, přestože není problém vyprodukovat je u nás. Neprosazujeme sice naprostý ekonomický izolacionismus, ale jsme přesvědčeni, že například surovinová autarkie Evropy v rámci možností je naprosto žádoucí cíl. Rozhodně také zastáváme názor, že ekonomika má sloužit národu a potažmo státu, nikoliv naopak.

Co si myslíte o antikapitalismu, družstevním vlastnictví - kupříkladu vlastnictví

bytových družstev, které se u nás osvědčilo. A na druhé straně držení velkých klíčových firem v područí státu a díky tomu zajištění postižených a důchodců, kteří pracovali celý život.

Nedá mi, abych nepoužil známý citát Alaina de Benoista:

„Kdokoliv kritizuje kapitalismus a schvaluje imigraci, jejíž první obětí se nevyhnutelně stává pracující třída, by měl raději zmlknout. Kdokoliv kritizuje imigraci a přitom mlčí o kapitalismu, by měl učinit totéž.“

Nerad bych vyvolával nějaké polemiky na téma „to co tu je dnes, není pravý kapitalismus“, ke kterým se libertariáni velmi rádi uchylují, takže se nebudu pouštět do hlubších rozborů – zkrátka, pokud je dnešní systém ve většině evropských zemí kapitalismus, pak nemám nejmenší problém se prohlásit za antikapitalistu. To ovšem automaticky neznamená, že jsem proti svobodnému podnikání.

Rozhodně totiž nejsme ani zastánci nějakého všeobjímajícího státního dirigismu, ale věříme, že i k ekonomickým záležitostem je třeba přistupovat odlišně a s ohledem na situaci. Nevidím například důvod, proč by měl stát provozovat například restaurace, ovšem zbavit se kontroly nad strategickými surovinami, vodou, elektřinou nebo zbrojovkami, to je už naprosto něco jiného. Toto jsou odvětví, která naopak má národ prostřednictvím státu kontrolovat a mít z nich prospěch.

Družstevní vlastnictví je dobrý příklad. V mnoha případech fungoval tento systém i v zemědělství, kdy například pomohl uskutečnit inovace, které by si jednotliví vlastníci dovolit nemohli. Opět je to ale případ od případu. Existují místa, kde se družstva i po demontáži socialismu udržela, protože je lidé vnímali pozitivně, jinde se raději vrátili k soukromému vlastnictví. Jako potomek „kulaků“ o tom mám poměrně jasnou představu díky vyprávění obou mých dědů.

Za zajímavý systém považuji rovněž **distributismus** G. K. Chestertona a Hillaire Belloc, ačkoliv by samozřejmě bylo nutné ho adaptovat na současné a místní podmínky. Opět – nevěřím, že existuje jedno univerzální řešení. Oproti tomu kapitalismus je výrazně provázán s univerzalistickou ideologií a protestantskou (hlavně tedy luteránskou) deterministickou morálkou, což jeho zastánci nevědomky rádi dokazují. Mám na mysli zejména představu zastánců kapitalismu o jeho samospasitelnosti, mantru „vše vyřeší trh“ a pohrdání „slabými a neschopnými“. Nesmysl. Nemůžeme vyčlenit lidi z národní pospolitosti jen na základě toho, že pro svůj zdravotní stav, své postižení nebo věk již nejsou soběstační. Generace Identity má dokonce projekt, nazvaný Generace Solidarity, jehož primárním účelem je pomáhat českým lidem v tíživé sociální situaci. Sekundárně pak také obnovovat přirozené solidární vazby ve společnosti.

Generace identity o globalizaci

Na jedné straně stojí integrační globalistické síly a síly nadnárodního kapitálu, ale dnes vznikají i nová „globalistická“ hnutí s cílem vytvářet celonárodní sítě odporu. Tak se například vydavatelství Arktos chlubí, že chce být hybatelem globální změny. Neztrácí díky tomu různé oblasti světa regionální charakter?

Zde je třeba jasně rozlišovat mezi *modem operandi* a ideologií, tedy formou a obsahem. Aktivističtí novolevičáci, tedy alespoň někteří, si uvědomili rozpor mezi proklamovaným antiglobalismem a současnou touhou po světě bez hranic a národů, kde jsou si všichni rovní. Takže ti chytřejší z nich přišli s konceptem alterglobalismu. Ve skutečnosti ale chtějí to samé jako globální elity – homogenizovaný svět bez národů a hranic. Jsou tu jen drobné rozdíly, kdy si ti v oblecích rozdělují světové bohatství na summitech a konferencích, zatímco ti v black blocu rabují obchody během demonstrací proti těm prvním. Je to směšné.

Daniel Cohn-Bendit, „Rudý Danny“, tvář studentských nepokojů v Paříži osmašedesátého roku, v rozhovoru pro MF Dnes řekl, že celý život hledal utopii, až ji našel v projektu Evropské unie.

Ale zpět k otázce. Skutečné antiglobalizační hnutí může a vlastně i musí působit globálně, jeho obsah však musí zůstat antiglobalistický a autentický. My identitáři odmítáme univerzalizmus, nevěříme, že existuje jedno řešení pro všechny.

Chceme heterogenní svět homogenních národů.

Je-li cílem globalizace odstranit všechny rozdíly, smíchat národy a rasy, zlikvidovat hranice a národní státy, je naším cílem logicky udržení rozdílů, protože bez nich by se ve skutečnosti svět stal velmi nudným, unifikovaným místem postrádajícím jakoukoliv osobitost a pestrost. Ale jak nejlépe uchováme naše specifika? Ideálně tím, že najdeme spojence v ostatních národech, kteří mají ten samý cíl. Plot se nejlépe staví ve spolupráci se sousedem. Identitární hnutí je celoevropské. Jsme Evropany, to je důležitá součást naší identity, ale stejně tak jsme Čechy, Moravany, Slezany, Němci, Sasy, Bavoráky, Francouzi, Bretonci... To je neméně důležitá součást identity. Ale právě díky tomu, že známe své kořeny a jsme na ně hrdí, můžeme být i Evropany. Je to princip etnokulturní identity. Oproti tomu ti, kdo se cítí jen „Evropany“, lépe řečeno občany EU, na základě identifikace s politicko-ekonomickým projektem, jsou nepochybně velmi vykořenění lidé.

Sama GI po celém světě používá stejné symboly, stejné argumenty, čte stejné myslitele, je zde prostor pro kulturu regionu a pro lokální myslitele?

Samozřejmě. Přesto, že identitární hnutí vychází především z myšlenkové školy takzvané Nové pravice, která je původně francouzská, neznamená to, že ignorujeme naše vlastní filosofy a jiné důležité osobnosti. Namátkou bych zmínil neprávem opomíjeného Ladislava

Klímu, profesory Františka Mareše a Josefa Pekaře nebo třeba Viktora Dyka. Inspirativní je nepochybně i osoba generála Radoly Gajdy, který přesto, že vzhledem ke své době vycházel z jiných postulátů než současné identitární hnutí, byl vždy hlavně věrným vlastencem a nikdy se nezpronevěřil své vlasti.

Generace identity o nepříteli

I mezi novou levicí je spousta idealistů, vezměme si třeba akce Food not bombs, bojovníky za práva zvířat, organizaci neziskových koncertů nebo třeba i pro katolicky působící hnutí Prázdné trůny či katolicko novolevicový Skalákův mlýn. Jaké metody chce GI použít, aby získala na svou stranu mladé idealisty?

Ano, to je nepochybně pravda. I mezi námi jsou lidé, kteří se třeba ještě před pár lety považovali za liberály, ale jejich idealismus je dovedl k nám. Taková cesta ovšem vyžaduje sebereflexi a schopnost přiznat si vlastní chyby. Mnohdy pomůže i přímý kontakt s realitou – která se od masivní migrační vlny dostavuje v nemalých dávkách – díky kterému mnozí začali pochybovat, že onen médii a politiky vykreslený překrásný nový svět je realitou.

Metody jsou tedy v podstatě prosté, říkat pravdu, konfrontovat logické rozpory v novolevicové politice – namátkou vypjatý feminismus versus bagatelizace sexuálního násilí ze strany neevropských migrantů, ekologická touha po zachování biodiverzity versus podpora rasového míšení, odmítání tradiční společnosti versus akceptace fundamentalistického islámu... Je ovšem třeba se zaměřovat na ty, u kterých je alespoň nějaká naděje. Lidé, kteří odmítají i diskusi a dogmaticky se drží svých představ, jsou podle mého soukromého názoru pro jakékoliv snahy ztrátou času.

Nová levice se na Západě obsahově vyprázdnila a není schopna diskuze na určitá témata - rozdíly mezi lidskými rasami a možnosti jejich soužití, (Nová levice v tomto případě ráda mlží či někdy raději přímo fyzicky napadá kriticky myslící osoby i profesory na univerzitách viz. Kevin MacDonald), dále mlží ohledně antikapitalismu, kdy od 60. let prakticky neudělala žádný viditelný pokrok a jejich revolta se stala jen spotřebním zbožím, jak o tom píše levicový filosof Joseph Heath v knize Kup si svou revoltu. Seriozní politická činnost se změnila na jednu velkou párty a spotřebu: Punk, móda, značky, protestní hnutí, práce v neziskovkách, vytváření „pozičního zboží,“ tj. nadstandard a kupování si svého čistého svědomí. Dokáže GI podobné kooptaci systémem nějakým způsobem předcházet?

Samozřejmě, revoluce požívá své děti, to není nic nového. V tomto případě na rozdíl od francouzské revoluce, stalinských čístek nebo Noci dlouhých nožů nedošlo k popravám a věznění, ale částečné neutralizaci radikálů díky apropriaci jejich symbolů a integraci do systému. Hlásat, že jsem pro otevřené hranice, radikální feminismus a tak dále, a současně se označovat za „antisystémového“, už dnes není nic jiného než pokrytectví. Částečně jsem se k tomu vyjádřil i výše, v odpovědi o globalizaci. Skutečností je, že autentičtí levicovní intelektuálové jako Chomsky nebo Žižek (se kterými samozřejmě v celé řadě věcí

nesouhlasím, ale nelze jim upřít konzistentnost a jistou upřímnost), popřípadě v českém prostředí například doktor Josef Skála, jsou ze strany nové levice napadáni a kritizováni.

Ale jinak pochopitelně být součástí hlavního proudu není samo o sobě prohrou, pakliže to neznamená kompromis, nebo dokonce rezignaci na vlastní ideály, potažmo program. Lpění na statusu vyvrženců, undergroundu a podobně je pouze vlastní rádoby elitářskou omluvou pro neúspěch. Stručně řečeno, je v pořádku být v hlavním proudu, pokud jde naším směrem. Stát se součástí systému z pohodlnosti nebo pro krátkodobý prospěch, to je chyba. Jak jí lze předejít? Nenapadá mě nic jiného než upřímnost, autentičnost, věrnost vlastním ideálům a neztrácet ze zřetele dlouhodobý cíl – v našem případě reconquistu Evropy a její zachování jako domoviny pro indigenní Evropany.

Jak se projevuje GI jako myšlenková škola a jak jako „hnutí“ ulice?

Výborná otázka. Vzhledem k tomu, že frankofonní a germanofonní země si vybudovaly poměrně solidní ideové zázemí dlouho předtím, než v nich identitární aktivistické organizace vůbec vznikly, měly tím, alespoň v tomto směru, ulehčenou cestu. Nesmíme zapomínat, že francouzská *Nouvelle droite* má své počátky v šedesátých letech minulého století a poměrně dlouhou dobu, než se liberálové vzpamatovali a přešli do protiútoků, šlo o vlivný proud s přístupem do médií. Německá *Neue Rechte* se formovala, pokud se nepletu, v letech osmdesátých.

Identitáři v těchto zemích tak mají za sebou poměrně solidní ideový arzenál v podobě think-tanků, časopisů a nakladatelství se stovkami publikací, zatímco v České republice jsme měli informace o nové pravici v podobě článků či „Manifestu Nové pravice“, Vennerova spisu „Za pozitivní kritiku“ a Fayeho „Proč bojujeme“ jen díky překladům například zde na Dělském potápečci, Národní myšlence či Altermédiích. Díky Bohu za ně, nebýt jich, pravděpodobně by zde identitární hnutí vzniklo mnohem později, pokud vůbec, ovšem se situací na západ od našich hranic se bohužel nelze srovnávat.

Generace Identity se proto snaží tuto mezeru vyplňovat. Přátelé z Dělského potápečce nám dali příležitost podílet se na vydání Fayeho *Proč bojujeme*, Willingerovy *Generace identity* a nejnověji *Totalitarismu* Alaina de Benoista, kde jako příloha vyšel i výše zmiňovaný *Manifest Nové pravice v roce 2000*. Také se snažíme pořádat přednášky, které mají popularizovat myšlenky nové pravice a identitářství. Ten dluh na ideovém poli je ale stále obrovský.

Dá se tedy říct, že česká Generace Identity sice nevznikala úplně na zelené louce, ale ve srovnání s ideovým zázemím Francouzů, Němců, Rakušanů nebo i Italů jsme měli značnou nevýhodu. Upřímně řečeno, zpětně si myslím, že jsme možná v začátcích české pobočky tento aspekt podcenili, ale chybami se člověk učí.

Co se týče „hnutí ulice“, tedy hnutí aktivistického, což je vlastně hlavní myšlenka Generace Identity, zde se dá mluvit o lepší situaci. Vzhledem k počtům aktivistů, které jsou pochopitelně menší než ve Francii nebo Německu (mnoho lidí si neuvědomuje dvě důležité skutečnosti – jednak násobně menší počet obyvatel naší země, za druhé relativně dobrou

situaci, ve které mnoho, hlavně mladých lidí, necítí potřebu být politicky aktivní), se sice zatím nepouštíme do spektakulárních akcí jako naši francouzští a němečtí kolegové.

Troufám si ale říct, že po jejich vzoru přinášíme do ČR inovativní a originální postupy, které dosud česká pronárodní scéna postrádala. Samozřejmě nepovažujeme současný stav za bod, na kterém ustrneme: naší ambicí je se zdokonalovat a naše akce zefektivňovat. Sám za sebe bych řekl, že nebudu spokojen nikdy, vždy bude v tomto směru co zlepšovat. Jak řekl jeden ze zakladatelů *Génération Identitaire*, Philippe Vardon: „Ulice jsou naší kancelář.“

Generace identity o soužití s jinými etniky

Různí myslitelé Nové pravice podporují různá řešení neevropské migrace, Guillaume Faye podporuje reconquistu, tedy znovunabytí celé Evropy pro původní obyvatelstvo, zatímco Alain de Benoist mluví o vybudování lokálních komunit v Evropě zaplavené barevnou populací. Jaké řešení k této otázce podporuje GI?

Generace Identity se hlásí k ideji reconquisty Evropy. Při veškeré úctě, kterou k Alainovi de Benoist chovám, a já ho považuji za jednoho z nejdůležitějších myslitelů od poloviny dvacátého století až dodnes, v tomto směru se Faye ukázal být jako lepší prognostik. Zkrátka, věříme, že stejně jako by Afrika měla být domovem Afričanů, tak by Evropa měla zůstat domovem Evropanů. Prosazujeme princip reemigrace, tedy návratu neevropských migrantů do zemí jejich původu.

Nezatracoval bych úplně ale ani komunitaristický princip, který by mohl být přechodným řešením, či i trvalým u neevropských etnik, které se reálně nemají možnost vrátit do zemí svého původu. Je třeba být realisty, proto vidím v komunitarismu cosi jako „doplňkové řešení“.

Kontroverzní otázka, ke které se čeští identitáři ještě nevyjádřili. Co identita a Cikáni? (Úmyslně používám termín Cikáni, protože je to původní termín označující toto etnikum, zároveň odmítám politickou korektnost pojmu Romové, či snad v budoucnosti vynalezeného označení Indo-Češi). Mají i Cikáni právo na svou identitu či se sžijí s většinovou populací?

Řešení této otázky jsem již nakouzl v předchozí odpovědi. Právo, i když sám ten výraz nerad používám, jelikož implikuje, že jde o něco, co vám někdo garantuje, na svou identitu mají. Je to ale pochopitelně složitější. Zaprvé, považuji Cikány, minimálně ty v České republice, za ukázkový příklad toho, co se stane s etnikem, které ztratí svojí kulturní identitu. Cikáni byli kočovníci, s čímž se pojilo třeba i to, že byli schopnými koňáky či kováři. Kočování bylo jejich kulturou, životním stylem chcete-li, a přesto, že tento způsob života byl spojen i s jistou mírou kriminality a většinovou společností byl vnímán jako asociální, byl dle mého soukromého názoru přijatelnější než současný stav, kdy drtivá většina Cikánů parazituje na sociálním systému.

Socialistický stát se pokusil Cikány asimilovat, což se nepovedlo, protože geny jsou silnější

než vliv společnosti. Díky tomu, že minulý režim se v tomto směru alespoň nemusel ohlížet na pokryteckou politickou korektnost, neměl problém Cikány přinutit pracovat. Přesto ani v té době nebyli integrováni do společnosti, rozhodně ne jako celek. Zachycuje to například film Dušana Kleina z roku 1983 *Radikální řez*.

Zadruhé, není tak úplně naší věcí udržovat identitu jiných skupin, navíc v době, kdy na podporu cikánského sebeuvědomění funguje řada organizací, placených i ze státních peněz, zatímco naše vlastní právo na sebeurčení je podkopáváno a zpochybňováno.

Věřím, že ideálním řešením do budoucna je návrat Cikánů k jejich tradiční kultuře, včetně kočování, samozřejmě spojený s akceptací zákonů a společenských norem. To je ovšem velmi složité a přiznám se, že sám netuším, zda vůbec reálné. V posledních třiceti letech, což otevřeně řečeno jsou v případě Cikánů bezmála dvě generace, došlo jen ke zhoršení a závislost na sociálním systému spolu s asociálním způsobem života (rozhodně více asociálním než kočovnictvím) se stala tak silnou, že je otázka, zda je vůbec možné ji odstranit.

Co si myslíte o nebezpečí integrace cikánské inteligence, mimo jiné podporované i z evropských fondů? Z cikánského etnika totiž odcházejí nejlepší mozky skrze dotační programy vysokých škol k většinové české společnosti a mísí se s ní a zůstávají jen rychle se množící, podprůměrně inteligentní „r stratégové“, což vytváří dost výbušnou směs do budoucna.

To je velké riziko, v případě Cikánů se skutečně integrují ponejvíce ti nejinteligentnější či alespoň ti, kteří mají snahu zlepšit svou situaci, a proto pracují a chovají se podle norem naší společnosti. Z pohledu jejich etnické skupiny, respektive potenciálu jejího rozvoje to je ovšem katastrofa.

Měli by Cikáni bojovat za svou identitu a cikánští intelektuálové namísto integrace vyvinout snahu o pozvednutí svého etnika? Provádí či plánuje do budoucna GI v tomto tématu sehrát nějakou roli?

Osobně si myslím, že odpověď na první otázku je ano, je to v jejich nejlepším zájmu. Ovšem pro nás, české identitáře, je zájmem především ochrana naší vlastní (české, moravské, slezské a na civilizačně-kulturní úrovni evropské) identity. Nejsme podpůrný spolek všech, své zájmy musí každá skupina chránit sama. Další věcí je pak samozřejmě to, že Cikáni jako etnikum bez státu musí akceptovat pravidla národů, na jejichž území se nachází. Zde by snad přicházel v úvahu výše zmiňovaný komunitaristický model, ale jde o velmi složité téma, o kterém by se dalo popsat mnoho stran a obávám se, že nějaké zjednodušování pro účely tohoto rozhovoru by vedlo spíše k dezinterpretacím a nepochopení.

Generace Identity o filosofii a náboženství

Otázka ohledně náboženství, jak vnímá GI pohanské náboženství a magické praktiky mnoha autorů Nové pravice?

Generace Identity není náboženskou organizací, jsou mezi námi vyznavači původních evropských či indoevropských náboženství, katolíci, pravoslavní i ateisté. Nelze tedy mluvit o nějakém jednotném názoru napříč organizací. Abych ale uvedl svůj osobní názor, respektuji všechny výše uvedené směry jako součást evropské tradice a identity. Poněkud chladnější vztah mám k většině proudů protestantismu, který na rozdíl od poevropštělého, latinizovaného a germanizovaného katolictví považuji za návrat ke starozákonním, neevropským kořenům křesťanství, ale v osobní rovině nemám problém ani s rozumnými protestanty.

Mluvím ale pochopitelně o tradičních proudech těchto náboženství, nikoli kulturním marxismem nakažených církvích, jako je velká část katolické Církve po druhém vatikánském koncilu, či na druhé straně řadě novopohanských organizací, které sice mluví o etnickém náboženství, ale pro jistotu hned dodávají, že se rodnověrcem nebo vyznavačem Ásatrú může stát každý, kdo „to tak cítí“. Ačkoli chápu, že jde mnohdy jen o úlitbu politické korektnosti, považuji to za pokrytectví.

Pokud jde o autory Nové pravice, kteří jsou v ČR relativně známí a všichni se hlásili či hlásí k pohanství, tedy Alaina de Benoist, Guillaume Faye, Dominique Vennera nebo Pierra Krebse, chápu jejich pohnutky a důvody, které je k pohanství dovedly.

Jak vnímá GI různé organizace a myšlenkové směry - CasaPound, národní anarchismus, národní bolševismus, hnutí Eurasie, slibně rozběhlé pobočky GI ve světě nebo i české uskupení Pro-Vlast?

Nejprve k pobočkám identitárního hnutí. Zde samozřejmě panuje čilá spolupráce, která je i jednou ze zásadních myšlenek evropského identitárního hnutí. Sdílíme stejný boj. Trochu jiná situace panuje u identitárních, či alt-right organizací ve Spojených státech. Řada odlišností, pramenících především z historického vývoje a odlišného chápání vlastní identity vytváří řadu rozdílů, které jsou občas velmi markantní. Považuji tedy evropské identitární/novopravicové a americké identitární/alt-right hnutí za dva specifické proudy byť s mnoha průsečíky, než jako jedno hnutí, jen místně oddělené.

K dalším organizacím jen telegraficky:

CasaPound je rovněž specificky místní italskou organizací, velmi úspěšnou, avšak nemyslím si, že by bylo možné ho bez dalšího kopírovat mimo jeho domovské prostředí.

Národní anarchismus, nelze mu upřít originální myšlenku, která je částečně komunitaristická. Nemyslím si však, že by měl reálnou šanci na rozsáhlejší úspěchy. Osobně si navíc myslím, že jde o nevhodně zvolený název, možná etnický tribalismus či etnický komunitarismus by bylo přesnější i přijatelnější označení.

Z historického hlediska je pro mě zajímavý národní bolševismus výmarského Německa jako hnutí úzce propojené s konzervativní revolucí. Současné „nazboly“ považuji spíše za lidi toužící provokovat či přímo trolly, vzhledem k tomu že převážná část jejich prezentace se,

alespoň pokud vím, smrskla na memy na sociálních sítích. Ale nejde tak úplně o nový trend, myslím, že už minimálně od odchodu Dugina od ruských národních bolševiků jde spíše o protisystémovou revoltu a provokaci (buť alespoň autentickou), než o reálné politické hnutí.

Eurasijské hnutí, zde už nepochybně existují určité prvky blízké identitářství. Koneckonců, za zdroje, které eurasijství ovlivnily, jsou označovány jak Nová pravice, tak konzervativní revoluce, tedy dvě myšlenkové školy, z nichž vychází i identitářní hnutí. Existují zde ovšem i silné rozpory, například, co se chápání identity jako takové týče.

Pro-Vlast se hlásí ke konceptu pozitivního nacionalismu, což respektujeme, ale řada našich východisek je značně odlišných.

Zde je prostor pro něco, na co se v rozhovoru ještě nenašlo místo.

Závěrem bych rád poděkoval redakci Dělského potápěče nejen za poskytnutý prostor, ale také za spolupráci, kterou jsem již zmiňoval a které si velmi vážíme, a také za zásluhy, které má na formování českého identitářního hnutí.

Musím také upozornit na aktuální vlnu cenzury, která postihla snad všechny pobočky identitářního hnutí v Evropě včetně České republiky. Společnost Facebook cíleně cenzuruje, blokuje či přímo maže identitářní stránky, blokáce osobních profilů postihuje i jejich administrátory a další aktivisty. Přesto se nevzdáváme, na Facebooku zůstává několik menších stránek lokálních poboček, a také stránka naší studijní skupiny Astraea. Nově vznikl profil na sociální síti VKontakte, fungujeme také na Instagramu, Twitteru a samozřejmě doporučujeme sledovat náš web generace-identity.cz.

Úplně nakonec bych rád poděkoval čtenářům, kteří rozhovor dočetli až do konce, a položil jim jistou výzvu. Pravděpodobně patříte k lidem, kteří chtějí zachovat Evropu jako domov pro Evropany, uchránit naší unikátní etnokulturní identitu a tradice. Pokud ano, buďte aktivní. Nemusí to být zrovna v rámci naší organizace a není ani třeba, abyste se účastnili veřejných akcí. Každý ale může něco dělat v rámci svých možností. Nedovolme, aby se Evropané stali položkou na seznamu vyhynulých druhů a naše společná vlast – Evropa – jen pomalu chátrajícím pomníkem naší skvělé civilizace a kultury, v područí cizích kolonizátorů. Společně to zvládneme.